

58. seminář ASTROTHEOLOGIE Ing. J. Popelky

Co to je Bůh a jak Ho hledat. Pravý význam křesťanství. Dva úhly pohledu na Boha. Boží všudypřítomnost. Význam astrologických domů (pokračování)

Dům techniky OV-Mar.Hory 7.2.2009

Na minulém semináři jsme se zabývali významem astrologických domů a probrali jsme si prvních šest domů. Dnes si řekneme principiální význam dalších šesti astrologických domů.

Tyto semináře vznikly ale především proto, aby řešily téma, co je to Bůh a jak Ho hledat. Ujasnění, co je to Bůh, není tak složité, pokud máte správné informace a není to problém, pokud jsme aspoň průměrně inteligentní. Když ale začnete hledat to Něco, co se nazývá Bůh, můžete se dostat do velkých potíží. A proč? Protože Bůh je strašný „oblbovák“. Musíte být do určité míry silnější než samotný Bůh, musíte být natolik silní, abyste Jeho lži, které do vás dává, odmítali. Vysvětlíme si to.

Z našich seminářů víme, že **to Něco, co se ukrývá za pojmem Bůh, jsme My sami, je to naše pravé Já. Kde je problém? Jak můžeme hledat něco, čím jsme přímo My sami? Pokud někdo hledá Boha, v té chvíli Ho ztrácí. Jak můžete najít něco, co odjakživa máte? Bůh jsme My sami. Problém je, že většina lidí si to neuvědomuje. Málokdo si uvědomuje, že nalézat sama sebe je ten nejvyšší a nejkrásnější úkol, který si člověk může dát.**

Je nutné si uvědomit, že **ten, kdo hledá (a záleží, jak si to pojmenujete – Bůh, vyšší Já, pravé Já, to je jedno) je naše mysl.** Uvědomujete si v celé vaší minulosti, že jste měli schopnost myslet? Myslím, že všichni si to uvědomují. Uvědomujete si, jaká je to úžasná moc být obdařen schopností vědomě myslet? Lidé jsou v úplném šoku z pozemských věcí, z toho, že si mohou pořídit nějaký majetek, či že můžou vstupovat do nějakých vztahů s lidmi, nebo že můžou cestovat tam a tam a jsou z toho úplně nadšeni. Ale kdo je nadšen tím, že má schopnost myslet? To je přece úžasná schopnost! Problém je v tom, že lidi neumí myslet, protože kdyby uměli myslet, zjistili by, že přemýšlením si můžete dát všechno. To ale zjistí jedině člověk, který si dá tu námahu, že začne **vědomě přemýšlet**. Většina lidí totiž přemýšlí nevědomě. A proč přemýšlí nevědomě? Protože si lidé neuvědomují, kdo v nich myslí.

Až si člověk začne uvědomovat, co to je proces přemýšlení, zjistí, že v něm přemýšlí Bůh. Bůh ve vás dýchá. Bůh oživuje vaše tělo. Bůh oživuje každou vaši buňku. To dělá ale i u zvířat. Pro člověka je ale důležité, že Ten, kdo v něm přemýšlí, je samotný Bůh.

Pokud přemýšlíte, ale neuvědomujete si, kdo je to Ten, kdo ve vás přemýšlí, jste jako myslitelé nevědomí, protože tento proces neumíte zvládat, ale hlavně – jste vydáni na libovůli této Bytosti, která ve vás myslí. A nyní se ptám: Kdo vás dovedl do takového stavu, že neznáte Boha? Je to vaše hloupost či vaše nějaká mentální omezenost? Ne. Stav, kdy člověk nezažívá a tedy ztratil přítomnost Boha, způsobil Bůh. On nutil lidskou mysl, aby myslela takovým způsobem, že zapoměla, kdo to Bůh je.

Když to řeknete někomu, kdo se začíná zaobírat duchovní tematikou, bude se mu to zdát absurdní. Bůh toto vše dělal z rozumných důvodů. Je velmi důležité vypátrat, kdo v nás přemýšlí. Když si sednete někdy doma v klidu, dáte si tu námahu a začnete meditovat, dělejte aktivní meditaci: Ne že si sednete, ztišíte se a budete čekat, že do vás něco vstoupí. Garantuji vám, že do vás nevstoupí nic. Pokud je meditace správně dělána, musí to být naprosto aktivní proces, ve kterém zásadní roli hraje mysl. Přál bych si, aby člověk, který usiluje o poznání svého pravého Já, nebyl vystaven nějaké nahodilosti v tomto procesu, že bude o něco usilovat a buď nějaké poznání přijde nebo nepřijde. **My všichni se musíme dostat na úroveň, abychom navázali kontakt se svým vyšším Já naprosto vědomě a dle své vůle.** Tak jako není problém pro lidi si vzít klíče a otevřít si dveře od auta, sednout si a rozjet se, protože to je naprosto vědomý akt, stejně tak by měl mít člověk schopnost odebrat se k Bohu, být v Jeho přítomnosti, povídat si s Ním, rozebírat věci svého života a nechat se Jím inspirovat, jak mám v životě fungovat. Toto by mělo být naprosto vědomé a měli bychom být schopni to dělat kdykoliv.

Potíž s lidskou myslí spočívá v tom, že lidé neumí abstraktně myslet. Naše mysl má různé vrstvy. Má rozsah od našeho nejhlubšího nitra až po náš zevnějšek. Můžeme říci, že máme úplně nejvnitřnější niternou mysl, pak je část, která je vnější a zaobírá se vnějšími věcmi a mezi těmito dvěma krajními polohami je spousta mezistupňů. Většina lidí (laiků) si myslí, že mysl, kterou mají vědomě k dispozici, je celá mysl, kterou znají, ale větší část naší mysli se nachází ve vnitřních úrovních a člověk si ani neuvědomuje tuto část naší mysli. Ta nejniternější část naší mysli sídlí v naší hrudi. **Pokud chce někdo komunikovat se svým vyšším Já, může to dělat pouze tou částí naší mysli, která sídlí v naší hrudi.**

Člověk, který nedokáže abstraktně uvažovat, není schopen pracovat se svojí srdečnou myslí. Člověk, který uvažuje jenom konkrétně a v praktických termínech, má aktivovanou pouze mozkovou mysl. Mysl, kterou vytváří mozek, nemá ale nejmenší šanci se setkat s pravým Já. S pravým Já se můžete setkat pouze prostřednictvím srdeční mysli. Právě schopnost abstraktního uvažování rozvíjí vaši srdeční mysl.

Pokud se někdy bavíte s lidmi na téma, co je to Láska, Moudrost, lidé vám řeknou: Proboha, tvoje starosti bych chtěl mít. My tady musíme řešit, jak uživit sebe a rodinu, a ty tu řešíš nějaké voloviny. Tím si ale dali svoji vizitku, že je vůbec nezajímá jejich vlastní Život a dělají všechno proto, aby sloužili jen svému tělu a jejich vlastní Život je jim úplně lhostejný. A protože většina lidí se dnes nachází ve stavu, že jim jsou jejich Životy lhostejné, nemůžeme se divit, že společnost vypadá, jak vypadá.

Člověk musí rozvíjet abstraktní uvažování. Dennodenně se s tím setkáváme: Existuje prostor? Existuje vzdálenost? Existuje čas?

Odpověď posluchačky. Aj, aj.

J.P.: Přesně tak, aj, aj. Ale co je to čas, vzdálenost? Když řekneme prostor, máme na mysli vzdálenost, nějaký interval v prostoru, každému se začne vybavovat fyzika, protože to jsou nějaké fyzikální záležitosti. Čas a vzdálenost jsou duchovní záležitosti. V naší fyzické realitě máme pocit, že čas a prostor jsou naprosto reálné skutečnosti. Až jednou z tohoto světa odejdeme na onen svět, tak duchovní bytosti, které žijí na druhé straně také vnímají čas a prostor, ale už je vnímají jiným způsobem a lépe jim rozumí. Mnoho lidí, kteří popisovali své zkušenosti zážitky z onoho světa, říkali, že najednou se z ničeho nic objeví nějaká bytost a z ničeho nic ta bytost zmizne. Když přijdete do duchovního světa a budete tam „noví“, a vzpomenete si na někoho, kdo vás předešel, třeba na rodiče, přátelé a najednou tito lidé budou u vás, ve vaší přítomnosti. A proč? Protože v duchovním světě vzdálenost, prostor a čas vlastně neexistují. V jakémkoliv poznávání se musí začít u Boha. Pokud začnete dobře rozumět tomu, kdo je to Bůh (naše pravé Já), začnete postupně rozumět i jiným disciplínám včetně fyziky. Když položíím otázku: Je Bůh v prostoru nebo mimo prostor?

Odpověď posluchačky: Všude.

J.P.: Když říkáte, že Bůh je všude. Máte na mysli fyzický prostor nebo i jiné prostory?
Posluchačka. I jiné.

J.P: I mentální prostor, že. Vidíte, já si to myslím taky a když mne nedávno zastavili Mormoni v Ostravě na ulici (určitě jste se setkali s těmito mladými Američany), začali si se mnou vyprávět a pozvali mne do svého sídla v Přívoze. Existuje spousta křesťanských církví, které o sobě tvrdí, že každá má tu pravou pravdu. Mormoni tvrdí, že nějaký pan Smith také řešil, která církev má pravdu, a že se mu zjevil Bůh, který mu to vysvětlil. Přes tohoto pána byla nadiktována kniha Mormon, která údajně křesťanskou pravdu vyjadřuje nejdokonaleji. Právě proto právě oni jsou pověřeni, aby jezdili do Česka a dělali zde misijní činnost, protože oni mají tu nejvyšší pravdu a jejich upřímná snaha je, aby lidé konečně tuto nejvyšší pravdu pochopili. Když jsem s nimi diskutoval, ptal jsem se jich: Je váš Bůh všudypřítomný? Oni najednou tvrdili, že není všudypřítomný. Tak jsem jim řekl: Kdyby Bůh nebyl všudypřítomný, ztrácí tím jeden ze základních atributů svého Božství. Ale protože Bůh je všudypřítomný a nejenom, co se týče fyzického prostoru, ale emočního prostoru, mentálního prostoru, jakákoliv nauka je mentální záležitost. Jestliže je Bůh všudypřítomný i v mentální sféře, musí být obsažen přece v každé nauce, v každé myšlence. Ale Bůh vás skrze každou nauku vede k něčemu jinému. Každá duchovní nauka ve vás trénuje a vyvíjí jen určité složky vaší mysli. Když vám bude někdo vnucovat nějakou víru, zeptejte se ho, zda je jeho Bůh všudypřítomný. Pokud ne, nemá cenu se s ním dále bavit. Pokud někdo akceptuje myšlenku, že je Bůh všudypřítomný, včetně mentálních rovin, tak proč mi říkáte vaši nauku, když díky všudypřítomnosti je Bůh v každé nauce. Problém je, pokud se bavíte s takovými lidmi, kteří byli od malička vychováni svými rodiči a prostředím k určité víře, kterou pevně přijali, že nejsou schopni samostatného myšlení. Oni se na duchovní svět a problematiku samotného Boha dívají jako automaty, protože jsou okovy sevřeny danou naukou, kterou do nich někdo vštípil a když je najednou nutíte, aby uvažovali nezávisle a samostatně, a dokonce zdánlivě i v rozporu s tím, v co uvěřili, oni znejistí a ani nechtějí na toto přistoupit. Drží se jen těch svých principů.

Na cestě k svému vlastnímu pravému Já si musíte vytvořit svoji vlastní nauku.

Na cestě k vlastnímu Já vám Bůh (Vy sami) začne sdělovat vlastní myšlenky a postřehy.

Říkal jsem jim: Prosím vás a uvědomujete si, že se Bůh vyvíjí? Jestliže Bůh inspiroval nějaké proroky a osvícené muže, skrze které před 150 lety sděloval nějaké nádherné duchovní ideje, to už dnes vůbec nemusí platit. Ono to sice stále platí, ale nemá to už tu naléhavost pro dnešní dobu. V každé době jsou aktuálnější jiné Boží myšlenky, protože Bůh se neustále vyvíjí. Kdybyste nyní byli otevření, zjistili byste, že mnoho těch nádherných Idejí, které byly odhaleny před tisíci lety, které sice stále platí, protože jsou od Boha a jsou úžasné, měly zvýšenou platnost právě v té dané době. Pro dnešní dobu jsou zase aktuální jiné duchovní Ideje. Nechci popírat to, co učil Mojžíš a další, ale každá doba má své specifika a duchovní atmosféru, duchovní kvality a je dobré si to uvědomit a být neustále otevřený vůči svému pravému Já.

Pravý význam křesťanství:

My jsme Evropané, západní lidé. Vnímám zde hluboké nepochopení. U nás má dominantní význam křesťanství. Ať si to uvědomujeme či ne, jsme hodně křesťanstvím ovlivněni. Je však úžasné zjistit, jak je křesťanství nepochopeno. Vůbec nepochybují tom, že člověk, který se jmenoval Ježíš, který žil v Palestině, byl výjimečný člověk. Já bych chtěl být ale taky tak výjimečný, jako byl on! Ne-li více.

V čem byl Ježíš výjimečný? Bylo zde hodně duchovních hlasatelů, ale v čem byl výjimečný Ježíš? V čem byla revolučnost toho, co hlásal? **Ježíš byl revoluční v jedné myšlence, že otevřeně a na plný plyn hlásal: Já a Otec jedno jsme.** A co udělali křesťané? Když On řekl, že Já a Otec jedno jsme, tak Ježíš je vlastně Bůh v lidském těle a my se Mu musíme klanět a uctívat Ho, vzývat. Ale On neměl v úmyslu, aby Ho někdo uctíval. Komu z vás by se to líbilo, kdyby za vámi chodili lidé a klaněli se vám? Zpočátku by se vám to možná líbilo, protože byste měli konečně pocit, že jste nějak významní, ale za chvíli by vás to nudilo a bylo by vám to protivné.

Kristus skrze Ježíše říkal: *Já jsem ta cesta. Já jsem ty dveře a nikdo nemůže k Otci nežli skrze Mne.* Co je tím míněno? Dokud se nedostanete do postoje Já a Otec jedno jsme, tak se s Bohem nikdy nesetkáte.

Když řekl Ježíš: *Já a Otec jedno jsme*, nechtěl říct, jak je důležitý a výjimečný, že má možnost či výsadu se srovnávat s Bohem. On Ideu *Já a Otec jedno jsme* řekl proto, že tato Idea platí pro každého z nás! Ježíš nechtěl, aby se Mu někdo klaněl, ale chtěl, aby každý z nás následoval tuto Jeho Ideu: *Já a Otec jedno jsme*.

Ježíš byl člověk z masa a kostí. A Kristus bylo právě Já Ježíše. Toto právě Já je v každém z nás. Právě Já je uvědomění si, že jsme božští. Kristus je schopnost člověka si uvědomovat, že on sám je Bohem. Právě proto Ježíš říkal, když ho Židové chtěli zlikvidovat a pořád Ho pronásledovali: Co vás na Mně pobuřuje? Oni Mu odpověděli: Že se považuješ za Syna Božího. Ježíš jim říkal: A proč vás to rozčiluje? Vždyť Já jen naplňuji vaše Písmo. Ve Starém Zákoně, který Židové uznávali, je psáno: Cožpak vy nevíte, že Bohové jste? Jejich Zákon jim to říkal a Ježíš to naplňoval a jim se to nelíbilo. Oni nepochopili, že Ježíš neměl snahu si tento stav, kdy je člověk zajedno s Bohem, přisvojit jenom pro sebe, ale Kristus nás chtěl skrze Ježíše naučit, že tuto výsadu můžeme mít všichni! Ale musíme pro to něco udělat.

Dva úhly pohledu na Boha (viz také seminář č.17):

1.Samotné Bytí:

Když jsem tak přemýšlel nad všudypřítomností, tak jsem opravdu došel do stavu: Aj, aj. Na Boha se musíme dívat z dvou základních úhlů pohledu. Jeden úhel pohledu spočívá v tom, že Bůh je samotné vědomí. Když Mojžíš rozprávěl s Bohem tváří v tvář, zeptal se Boha: Když se vrátím ke svým lidem, co jim mám o Tobě říct, kdo jsi? Kdo mne poslal? Bůh mu řekl: Běž k nim a řekni jim: *Jsem, kterýž Jsem (Jehova)*. Jeden úhel pohledu na Boha je, že je to samotné Bytí. Jsem, kterýž Jsem. O Mně nemůžeš nic jiného říct, než že JSEM, existuji. Já Jsem přímo existencí. Existence je vědomí. Vědomí je pocit existence. Když nemáte vědomí, máte pocit, že neexistujete. Když jste při vědomí, máte pocit, že existujete. Vědomí je pocit z vlastní existence a to je Bůh – Otec, raději Bůh matka. Tento stav je pasivní, klidová část Boha, což více patří k ženskému aspektu. Mužský princip je spíše aktivní. V tomto stavu je Bůh ještě lenoch, je to stav absolutní pasivity, tedy je to ženský Bůh.

Poznámka posluchače (smích): Konečně to někdo správně pojmenoval.

J.P.: Uvědomte si, že aby cokoliv mohlo existovat, ať je to myšlenka, či emoce, nebo hmotný objekt, musí se dostat do prostoru. Jinými slovy: Musí být obsaženo ve vašem vědomí. Prostor a vědomí je jedno a to samé. Prostor je přímo vaším vědomím. **Pokud vnímáte Boha jako samotný fakt existence, z tohoto úhlu pohledu můžete říct, že Bůh je všudypřítomný.** Každá věc, jak hmotná, tak mentální, musí být obsažena v prostoru, tím pádem je ve vědomí a je tak ponořena v Bohu. To je všudypřítomnost Boha. Ale Bůh je i mimo prostor.

2. Tvůrčí Božství:

Bavili jsme se o Bohu, který ještě není tvůrčí, který jen je, existuje a nic nedělá. Takový Bůh nemá nic společného se stvořením. Pro tohoto Boha, který byl před stvořením, i když je všudypřítomný, vlastně ani všudypřítomný není, protože On pouze jenom je, Ho ani nic nezajímá. Ale teprve když se Bůh začne zabírat sám sebou, když začne řešit otázku: Kdo jsem Já?, se tento Bůh začne aktivovat, až exploduje v šílený euforický prožitek (duchovní orgasmus), v té chvíli se prapůvodní Bůh změní na Krista – vědomí se změní na Sebe-vědomí. Dochází ke zjištění, že Já jsem Já. Tento Bůh je mimo prostor (a to je - má být naše hlavní snaha), protože když začnete na sobě pracovat, zkuste někdy cestovat třeba ve svém těle, vcítte se do buněk svého těla, pronikejte do atomu vašeho těla, můžete tam cestovat do nekonečna, protože vaše tělo je tak obrovský vesmír, že by vám věky a věky nestačily na to, abyste dokonale procestovali vašim tělem. A i kdybyste projeli všemi atomy vašeho těla, zjistíte, že za těmi atomy existuje ještě menší vesmír atd. Kdybyste se začali zabírat sami sebou a začali byste pátrat po svém Já, zjistíte, že vás to nutí se stáhnout do jednoho bodu. Je to pocit v hrudi a když byste se plně ztotožnili s tímto bodem, zjistíte, že jste mimo prostor, protože jste v bodě, že jste se stali bodem. Vysvětloval jsem to na svém vlastním prožitku: V rámci jedné meditace došlo ke zvláštnímu stavu, začal jsem pulsovat: Najednou jsem se roztáhnul do velikosti, že jsem byl větší než vesmír a následně jsem se stáhl do velikosti, že jsem byl menší než atom. Rytmicky se to střídalo. Zažil jsem pocitově na sobě, že jsem byl větší než vesmír a současně menší než atom. Byly to dva úplně rozdílné pocity, ale ten, kdo to zažíval, byl stále tentýž. Bytost, která je menší než atom, je současně stejnou bytostí, která je větší než vesmír. Tato bytost je stále stejná, akorát se mění prostředí, ve kterém se nachází. Ať je to mikrosvět či makrosvět, tato bytost je stále stejná, protože ona je mimo prostor. Jí se velikost nebo malost vůbec nedotýká. Tento aktivní Bůh – Já Jsem Já – Kristus je někdo, z něhož prostor vyvěrá.

Správný myslitel musí řešit tyto věci, protože takovými úvahami rozvíjíte a posilujete tu nejjemnější část vaší mysli. Teprve tato nejjemnější část vaší mysli je teprve schopna pochopit samotného Boha.

Můžeme říci, že Bůh je všudypřítomný, ale mějme na mysli, že to je ten pasivní Bůh, který jenom JE a který jen dává věcem existenci, to, že vůbec jsou. Ale aktivní, tvůrčí Bůh – vědomí, že Já Jsem Já, je vždy jen v jednom bodě, je to stav jednobodovosti.

Definice:

Bůh je všudypřítomný, ale Božskost Boha není všudypřítomná.

Zamyslete se nad tím: Božskost Boha je Jeho sláva. Co je slávou matky? Na čem si matka zakládá nejvíce? Na dítěti. Slávou Boha je Jeho Syn. V Bibli nejsou popsány jen nějaké osobní a historické údaje, ale vše má duchovní význam. V první knize Nového Zákona, Evangelium dle Matouše, je psáno: *A panna porodila Syna*. To je to, co musí proběhnout v každém z nás. **Naše panna musí porodit Syna, nebo-li Bůh v nás musí porodit svou Božskost.** Z pozice psychologie: **Naše vědomí musí porodit sebe-vědomí.** My jsme při vědomí (a být při vědomí znamená – zažívat Boha), všichni, jak zde jsme, jsme při vědomí, všichni zažíváme Boha, takže můžu říct, že Bůh je všudypřítomný a je každém z nás. Ale kdo si uvědomuje Božskost Boha? To je otázka. Božskost Boha znamená – uvědomit si své vlastní Já. S tímto úmyslem byly založeny tyto semináře, aby se lidé, kteří mají zájem hledat svoje Já, měli možnost setkávat a dostávali nějaké informace, které jsou „z první ruky“, a jako vedlejší produkt je – pronikat do principů astrologie. Pokud začnete pronikat do poznávání

Boha, toto poznání se začne postupně projevovat i v jiných disciplínách. Kořenem veškerého poznání by měla být snaha poznat své vlastní Já, a když začnete rozumět svému Já, vaše Já uchopí vaši mysl a začne vám odhalovat úžasnou věc, že vaše pravé Já je v astrologii, v chemii, je ve fyzice, matematice (tam je krásně přítomno), v medicíně, v těle, ve všem. Veškerý život je úžasný tvůrčí proces a je úžasné se vědomě tohoto tvůrčího procesu zúčastňovat.

Je zásadní rozdíl mezi východními naukami a křesťanstvím. Mám na mysli pravé křesťanství, které rozumí podstatě věci, ne to, které zde pěstují křesťanské církve. Východní směry jako je buddhismus atd., hledají Boha, ať si to uvědomují či ne. Ale to je málo, **my musíme hledat Božskost Boha. Musíme hledat Jeho slávu, nesmíme se spokojit s tím, že vypátráme, co je to vědomí. Nás by mělo uspokojit, že vypátráme, co je to Sebe-vědomí. Vědomí je stav pasivní, stav maximální odevzdanosti, ale Sebe-vědomí je akt maximální tvořivosti. Sebevědomí je tvořivost sama!** Proto říkám, že nalézt Boha není něco až tak složitého, ale nalézt Božskost Boha už dá práci!

Význam vzdálenosti a času:

V rámci těchto abstraktních úvah by měl každý člověk dojít k závěru, že každá fyzická skutečnost je jen odrazem duchovních skutečností. Fyzický fenomén – vzdálenost a čas (když hovoříme o prostoru, bavíme se vlastně o vzdálenosti) je z fyzikálního hlediska jen projevem duchovní vzdálenosti a duchovního času. Co to znamená? Pro člověka, který se stává čím dál více podobnější Bohu, čas a vzdálenost mizí. Kdežto pro člověka, který se Bohu vůbec nepodobá a je přesně opačný, nabývá obrovský význam čas a vzdálenost. Tyto základní fyzikální veličiny, jako je vzdálenost a čas vyvěrají z toho, do jaké míry jsme podobni či nepodobni svému Božství, jinými slovy: Jak daleko jste utekli sami před sebou a když jste před sebou utekli hodně daleko, tak tím delší čas vás to bude stát, než se k sobě vrátíte.

Vzdálenost je velikost Moudrosti. Čas je intenzita Lásky.

Jestliže má člověk nízkou moudrost, to znamená, že takový člověk se dostal do neskutečné vzdálenosti sama sebe od sebe. Jestliže není člověk moudrý, takový člověk nechápe, kým je a proto svět vzdálenosti má na něj obrovský dopad. Dokumentuje to také to, že lidé potřebují hodně cestovat. To, že někdo chce být jednou v Thajsku a podruhé zase někde jinde, je jen důkaz toho, že tito lidé nejsou dostatečně moudří. Nízká moudrost se projevuje zvýšenou potřebou cestovat.

Když máte nízkou intenzitu lásky, hraje pro vás velkou roli čas. Bude vám velmi dlouho trvat, než se dostanete do kontaktu sami se sebou. To mějme na paměti. Vzdálenost souvisí s Moudrostí a Láska souvisí s časem.

Každý má tu zkušenost, že stav emočního rozpoložení (protože emoce hodně souvisí s Láskou) velmi ovlivňuje vnímání časovosti. Když jste u zubaře na křesle, tak jedna vteřina může trvat roky.

O nutnosti přemýšlet:

Nyní se vrátíme k přemýšlení. Člověk, který nepřemýšlí vědomě, se nemůže nikdo dostat ke svému pravému Já. Je směšné, když někdo propaguje nějaké meditační techniky, které nepracují s myslí a které naopak mysl ruší. Taková technika vám z duchovního hlediska nic

nenabídne a je dokonce i nebezpečná. Pro nalezení pravého Já musíte maximálně pracovat se svojí myslí. Kdo hledá Boha, Bůh hledá Boha? Nebo vaše mysl hledá Boha?

Ten, kdo hledá Boha, je naše mysl. Jestliže naše mysl hledá naše Božství, musí také pro to něco udělat.

Musí sama sebe aktivovat na plné pecky, jinak nebudou koláče. Bez práce nejsou koláče. Je to pravda? Podívejte se, kolik tu je lidí, kteří nic nedělají a mají miliony. Ale v duchovních věcech beze zbytku platí, že bez práce nejsou koláče. Pokud nebudete duchovně makat, nepočítejte s tím, že dosáhnete nějakého duchovního poznání. Každý by si měl sám sáhnout do svého srdce, jestli vůbec upřímně touží něco duchovního nalézt. Jsou lidé, kteří jezdí na různé semináře a esoterické festivaly, ale kdybyste se podívali hluboko do jejich srdcí, myslíte, že tam jezdí, aby dosáhli nějakého duchovního poznání? Ne. Oni si jen myslí, že získají nějaké informace, které budou prospěšné ne pro jejich duši, ale pro jejich tělo. Jsou to materialisté, kteří si hrají na duchovní lidi a možná, že si to ani neuvědomují.

Každý člověk by si měl sáhnout do svého srdce, jestli upřímně touží poznat duchovní skutečnosti, anebo jestli se těmito věcmi zabývá proto, aby získal výhody pro své tělo.

Výchozí stav duchovního hledače:

Vycházejme z toho, že zde jsme proto, abychom poznali něco duchovního. Každý člověk, který se upřímně rozhodne hledat nějakou duchovní pravdu, bude chtít poznat své pravé Já (vyšší, duchovní Já) – Boha, tak jaký je jeho výchozí stav?

Výchozí stav je ten, že jeho Já = mysl.

S tím se setkává každý hledač. Mějme na mysli, že ten, kdo hledá, je mysl. Hledačem Boha je vaše mysl. Boha nehledá naše tělo. Jedině mysl má šanci poznat Boha. Mysl je duše. Vycházíme z bodu (výchozí pozice), kdy mysl = naše Já. Skutečnost je taková, že Já se nerovná mysl. Až prozřete a setkáte se se svým pravým Já, zjistíte, že Já a mysl jsou dvě rozdílné skutečnosti. Přesto došlo k situaci, že toto Já se ztotožnilo s myslí. Uvědomte si vaši výchozí pozici. Když hovoříte o své myslí, či když prožíváte svoji mysl, máte současně pocit, že jste to Vy. Já jsem mysl. Mysl je Mnou.

Podstatou duchovního probuzení je:

Výchozí bod:

Já == mysl

Podstatou duchovního probuzení je zjistit, že:

Já ~~≠~~ mysl.

To je celá podstata duchovního probuzení. Musíte přerušit oddělit původní sjednocení vašeho Já s myslí. Musíte to rozpojit. Lehce se to řekne, ale hůř se to udělá.

Když to rozpojíte, uvědomíte si významnost svého vlastního Já, ale nedojde k tomu, když to od sebe odpojíte, že jakoby svoji mysl degradujete, ale najednou zjistíte, jak je vaše mysl úžasná věc. Zjistíte, že vaše mysl je vaše nevěsta, mysl je nevěstou pro naše Já! To jsou manželé, kteří se potřebují a kteří se velmi milují.

V čem je potíž duchovního hledání? Kladu otázku? Kdo to dotáhl tak daleko, že se mu podařilo tyto dvě rozdílné skutečnosti spojit dohromady, že Já se ztotožnilo s myslí? Kdo to udělal? Udělala to naše nevědomost? Kdo zrealizoval to něco, z čeho se chceme osvobodit? Udělal to Bůh. Kdo inspiroval mysl k tomu, aby si myslela, že ona je přímo živou bytostí?

Naše Já. To je výsledek Boha. Chápete, že jestliže Bůh naše mysle přinutil k tomu, aby uvěřily, že přímo naše mysl je naše skutečnost, a nyní to chcete přerušit, tak jdete proti Bohu. Když chcete dosáhnout tohoto stavu, začnete utkávat s Bohem. Byl to Boží proces, který k tomu směřoval? Byl. A nyní, když to chcete přerušit, nejedete proti Bohu?

Odpověď posluchačky. Ne.

J.P.: Vy mi nerozumíte, buďte jednoduchá. Kdo udělala stav, že Já se ztotožnilo s myslí? Bůh. Dělal to vědomě? Ano. A nyní vy chcete to Jeho dílo zničit? To, na čem On pracoval, aby Já se ztotožnilo s myslí? Dělal to vědomě, On to chtěl, aby došlo k tomuto stavu. A když se nyní chcete duchovně probudit, tak chcete zničit jeho dílo, ne?

Chci vám jen naznačit, že s duchovním probuzením to není tak jednoduché. A právě protože to není tak jednoduché, právě proto ho dosáhne tak málo lidí. Dosáhnout duchovního probuzení z určitého úhlu pohledu znamená – jít proti Bohu, jinými slovy: jít proti Božímu proudu. On vás přivedl do bodu (a On to chtěl!), ať se Já (vás Duch) ztotožní s myslí, aby mysl uvěřila, že ona je přímo živou bytostí a najednou vy chcete, aby se ta mysl od Já odpojila. Takže to, co stvořil Bůh, vy Mu nyní chcete zničit. A co si myslíte, má z vás radost, nebo ne?

Odpověď posluchačů: Má.

J.P.: Samozřejmě, že má. Protože kdo inspiruje mysl, aby dosáhla tohoto stavu? Zase Bůh. Rozumějme, že je tam také nepochopení jedné důležité věci: Je Bůh a je člověk. Málokdo si uvědomuje, že zájem Boha stát se člověkem je nekonečně krát větší než zájem člověka se stát Bohem. Bůh, který směřuje k člověku - tento proces je nekonečně krát větší než člověk, který směřuje k Bohu.

Božství touží se stát lidským a tento proces je mnohem intenzivnější než proces, aby se lidství stalo Božstvím. Bůh má neskutečný zájem a touhu se stát člověkem!

Když čtete Bibli, kdy Bůh vyhnal Adama a Evu z ráje, kdy se octli zde na Zemi, tak vám může připadat, že octnout se na zemi je za trest. Ne! Octnout se na Zemi, to není jednoduchá věc, tento život není jednoduchý, ale uvědomte si, že to je jen z jednoho důvodu, že Bůh má neskutečný zájem, aby On sám sebe zlidštil. Naše pravé Já, které je božské, má neskutečnou potřebu se zlidštit. To nám vysvětluje, proč jsme se zde vůbec octli a proč se setkáváme z různými obtížemi a utrpeními v tomto životě. Protože je to proces, kdy se Božství stává lidským. Tento proces má v očích Boha obrovskou důležitost.

My jsme byli v duchovních sférách a nastoupili jsme cestu na tuto planetu, byli jsme andělské bytosti, měli jsme lidskou podobu a zase ji budeme mít, ale byli jsme spíše božští než lidští. A toto naše Božství se chtělo zlidštit. A proč? Protože tím Bůh v sobě aktivuje další tvůrčí možnosti. Když se Bůh stane člověkem, jeho tvůrčí potenciál se zmnohonásobí. Božský Bůh je už tak velice potentní, důkazem toho je vesmír. Ale až se Bůh zlidší, vytvoříme mnohem dokonalejší vesmír. To, že Bůh se ztotožnil s lidskou myslí, bylo nutné, protože tím, že jsme uvěřili, že jsme přímo myslí, byl už krůček k tomu, aby člověk uvěřil, že ne že je jenom myslí, ale že je dokonce i fyzické tělo. A o to Bohu šlo, aby člověk uvěřil, že je fyzickým tělem, a v tomto stavu se nachází 99% lidstva, tak najednou události vašeho těla zaměstnávají vaši mysl a události vašeho těla vám dávají možnost zažívat určité emoce. Bůh měl úžasný zájem na tom, aby tím, že mysl uvěřila, že je tělem, aby rozvíjel specifické myšlenky a pocity. Bůh začal takto budovat naši lidskou osobnost. Naše lidská osobnost, která se vyvíjí v podmínkách této planety, je navýsost odlišná od osobnosti andělů. Andělé a duchovní bytosti také mají osobnost, ale určitě odlišné než je osobnost pozemského člověka. Naše pravé Já mělo úžasnou potřebu vyvíjet lidskou osobnost, kterou představují pozemšťané.

Protože pozemšťané mají vědomí téměř absolutní svobody. Tady má každý pocit, že si může dělat, co chce. Tady máme pocit, že jsme izolováni od všeho a od všech, od zbytku vesmíru. A nejenom že jako naše planeta jsme odříznuti od vesmíru, protože ani nevíme, jestli tam někdo je či ne (samozřejmě, že ano, ale my to nevíme), ale také jsme odříznuti od sebe navzájem. Díky této neskonale svobodě, protože samostatnost, odtrženost je svoboda, jsme schopni vypěstovat tak absurdní lidské osobnosti, že andělé jen hledí! A je to žádoucí.

Rozvoj specifické lidské osobnosti by nikdy nemohl proběhnout, kdyby Bůh do vás nevštěpil tu víru, že jste přímo fyzickým tělem. Kdyby nepřinutil vaši mysl, abyste uvěřili, že jste fyzičnem, tak by nikdy nemohl rozvíjet ani vaši osobnost, protože byste na všechno kašlali, bylo by vám všechno jedno. Ale tím, že vás přinutil uvěřit, že jste přímo tímto masem, všechno strašně prožíváte, co se odehrává ve vašem tělu a do jakých situací vaše tělo vstupuje. Chtěl jsem jen vysvětlit, proč k tomu muselo dojít, protože to byla jediná šance, jak vypěstovat určitou osobnost a jak dotáhnout vývoj fyzického těla do určité úrovně. To je všechno Boží proces.

Teprve až vaše Já zjistí, že vaše fyzické tělo, vaše osobnost byla rozvinuta do určitého bodu vývoje, který On považuje za dostatečný, kdy se mu podařilo vytvarovat určitou osobnost, teprve tehdy vás začne inspirovat a nutit k tomuto druhému procesu, abyste si uvědomili, že On je On a mysl je mysl. Dříve ne. Jestliže někdy budete dostávat informace z první ruky tak jako já a budete nadšeni z toho, jak jste moudří a budete tyto informace říkat jiným lidem, kteří se na vás budou dívat jakože jste se zbláznili, a vám bude krváct srdce, protože jim dáváte takové perly a oni to nejsou schopni přijmout, tak se nad tím nepozastavujte, protože tento člověk je bohužel ještě v té první fázi, že ještě nemá dostatečně rozvinutou osobnost a Bůh v něm ještě musí tuto osobnost tvarovat, vyvíjet, protože ještě nedosáhla dostatečného rozvoje a Bůh ještě nechce takového člověka inspirovat k hledání Já. Pokud není člověk dostatečně osobnostně rozvinut, Bůh nemá zájem, aby ho někdo poučoval, že Bůh je přímo jeho Já. Je to jako v přírodě, každý má možnost a každý také jednou dospěje ke svému Já, ale ani v přírodě ovoce nezraje v jeden čas. Některé plody dozrávají rychleji, některé později.

V prvé řadě musím probudit sám sebe a nemám se starat o to, jestli se to děje u někoho jiného.

Jestliže se nastartuje fáze duchovního probuzení, kdy dojde k procesu uvědomění, že Já je Já a mysl je mysl, samozřejmě jako první, co mysl pochopí, je, že fyzické tělo není naše Já. Máme ho, je to náš nástroj, ale nejsme to my. většina lidí si myslí, že když zemře tělo, zemřou i oni, že přestávají existovat. Pokud se ztotožnili se svým tělem, je pro ně absolutně nemyslitelné věřit v to, že když odloží své fyzické tělo, oni zůstávají dále. My ale vím, že to tak není. Pokud odložíme fyzické tělo, zůstáváme dále a budeme mít jiné tělo jiné podstaty. Tuto věc nebudeme řešit, že si myslíme, že jsme fyzično. Ale nacházíme se ve stavu, že cítíme a myslíme si, že jsme přímo myslí (duší). Zde je potíže. Když člověk pochopí, že Já je Já a mysl je mysl, přesto člověk nezažívá pravdu a proč? Jak říkají Upanišády: ne mnozí slyšeli o Já ale i ti nemnozí, kteří slyšeli o Já, nepochopili, co je to Já. My jsme to už doufám pochopili. Chápete, co je to Já?

Odpověď posluchačky: Asi ano.

J.P: No to ne, každý, kdo zná své Já, ví, že Ho zná. Tam není nějaké doufání. Pro překomplikovanou lidskou mysl je dnes složité pochopit neskutečně jednoduché věci. Všichni za pojmem Nahledají něco převratného. Ale to není nic převratného, ale něco absolutně přirozeného. Za čím se honí lidé, za myšlenkami nebo za pocity? Za pocity. Myšlenky jsou jen prostředek, abyste se k určitým pocitům dostali.

Pro každého člověka je rozhodující pocit. Jáství je určitý pocit. Není to myšlenka. Pocit je prožitek. Jáství není myšlený stav, ale prožitkový stav.

Kdyby se mne někdo zeptal: A jak se to Jáství prožitkově prožívá, jaký je to pocit? Jak byste mu odpověděli? No jak ti to mám říct, Jáství je pocit Já. Tento pocit Já znají všichni lidé. Akorát, když lidé znají tento pocit od narození či od doby, kdy si ho začali uvědomovat (cca v době 2-3 let), okamžitě mají pocit Já. Protože my všichni prožitek Já známe celou dobu svého života (mimo dobu, kdy spíme), protože to je náš věrný „pes“, který nás doprovází po celé naší životní dráze, a ta jeho přítomnost nám připadá tak běžná, přirozená a normální, že koho by napadlo, že to je něco mimořádného? Skoro nikoho, protože mimořádné vám připadá vždycky to, co nemáte a to, co můžete získat, že? To, co máte stále, vám připadá jako to nejstupidnější a nejfádnejší, nejobyčejnější. A protože Já – Bůh je naším neustálým životním průvodcem, nepřijde nám na tom nic mimořádného, připadá nám to strašně obyčejné a zaobíráme se vším možným jenom ne naším Božstvím. Ale i to byla Boží taktika, aby to tak bylo. Protože kdybyste se zaobírali jen Bohem, nemohli byste rozvíjet svoji osobnost. Ale jestliže je osobnost již dostatečně rozvinutá a nastartujeme se k procesu, kdy Já se nerovná mysl, musíte myšlenkově pochopit, že tento důvěrně známý pocit Já je přímo to, co se má najít. Většina lidí tento pocit Já tak nějak útrpně snáší. Ví o něm, ale je to pro ně okrajová záležitost. Ale tento pocit Já je to nejdůležitější, co v životě mám a proč? Protože jsem to přímo Já. A co je v životě důležitější než Já? Přece Já jsem vždy na prvním místě, ne? Člověk na základě pochopení této skutečnosti, ne že Já jsem přímo pocitem Já, ale že ten pocit Já je dokonce to, co se nazývá Bůh! Jiný Bůh neexistuje než přímo pocit Já! Člověk by měl v tom momentě začít aktivně vědomě zaměřovat svoji pozornost na pocit Já. Tak jako člověk zaměřoval neustále pozornost na to, co se dělo kolem něho, a na hmotné či myšlenkové skutečnosti a objekty, nyní by měl pochopit, že musí svoji pozornost zaměřit přímo na pocitový objekt - pocit Já. Když to člověk začne dělat a aktivně zaměří svoji pozornost na pocit Já, začnou se dít věci. Pociť Já se z původní intenzity, kterou jsme znali od malička, začne bobtnat a nabírat na intenzitě. Všechno ostatní se bude jakoby dávat do pozadí a pocit Já začne narůstat ve své síle. Začne se to projevovat tak, že najednou začnete mít čím dál intenzivnější prožitky ve své hrudi. Začne se vám jakoby otvírat srdeční čakra. A proč? Zpočátku nebudete potřebovat vědět nějakou místní lokalizaci, to nemusíte řešit, protože On se v průběhu svého zintenzivňování bude lokalizovat sám. Vy máte jen pozornost, kterou zaměřujete výhradně a přednostně na pocit Já. Jak začne tento pocit narůstat, budete mít dojem, jako kdyby byl tento pocit všude, ve všem, co vnímáte, ale On se potom začne stahovat a budete Ho vnímat ve vaší hrudi. Nakonec zjistíte, že pocit Já tam sídlí. Začnete zažívat zvláštní stav: Já jsem si myslel, že jsem fyzický člověk a skutečnost je jiná, Já jsem ten, kdo sídlí v hrudi tohoto fyzického člověka. Já, sídlící v hrudi člověka, používám tohoto člověka pro své záměry, jsem to přímo Já. když budete stále rozdmýčkovat tento pocit Já v hrudi, samozřejmě si začne budovat i podobu. Když to bude čím dál intenzivnější, před vašimi duchovními očima se objeví i duchovní Bytost v těle, protože i vaše Já má tělo, i Bůh má tělo. To, kdy se vám vaše Já bude zjevovat v těle, je důkaz, že Ho zažíváte již velice intenzivně. Když se někdo rozhodne pro tento proces a vědomě bude upínat svoji pozornost na pocit Já, zjistí, že velice záhy začnou přicházet mimořádné prožitky, euforické stavy atd. a tím si vás jen chce Bůh pojistit, protože vám dá možnost si Ho „olízat“ a když zažijete, jak chutná, tak v tu chvíli zjistíte, že bez Něho nemůžete žít. Tím si vás pojistí pro sebe a potom samozřejmě zase „uteče“. Ale vy budete tak omámeni tím prožitkem, že nebudete usilovat o nic jiného než abyste to zažili znova. Je to jako u narkomana. Potom nastane taková ta rutinní každodenní duchovní práce, která nakonec vede k trvalému a intenzivnějšímu prožívání našeho Já. Zjistíte, když budete svoji pozornost soustřeďovat na Já, že Bůh nepřestal inspirovat vaši mysl, že přímo ona je božská. Zjistíte, jakoby Bůh vám pořád házel klacky pod nohy. On si nedá pokoj a každou chvíli vám bude vnukávat, že Vy jste přímo myslí. On v tom našeptávání nepřestane. Pořád vám vsugerovává lež a čeká, jak se vůči těm Jeho sugescím postavíte, jestli najdete v sobě tu sílu tyto sugescce odmítnout. A když On uvidí, že trvale odmítáte Jeho lži,

teprve tehdy před vámi padne na kolena. Tímto procesem, kdy vám dal poznat, že přímo On je vaším pravým Já, současně inspiruje vaši mysl k tomu, aby si stále myslela, že ona je tou živou skutečností a sleduje tuto mysl, zda věří těm sugescím či ne. I když budete mít za sebou pár prožitků se svým Jástvím, kdy zažijete, že toto Já jste vy a že toto Já je božské, tak přesto zase upadnete do stavu, kdy jsme ztotožnění se svým tělem a myslí a musíte usilovat o opakované návraty k Bohu. Tímto návratem a odpadnutím a návratem a odpadnutím v sobě rozvíjíte duchovní sílu. To není tak, jak si někdo myslí, že to jednou zažije, osvítí se a zůstane v tom napořád. Tak to není. Stále pendlujete mezi těmito dvěma světy. Každou snahou se tam znovu navrátit a pokud je to úspěšný návrat, jste zase posílili své duchovní svaly. Budete mít pak výhodu oproti jiným hledačům, kteří jen všude lítají a snaží se jen myšlenkově ujasnit si, co to vlastně Bůh je. Vy už nebudete mít potřebu si něco myšlenkově ujasňovat, protože víte tu nejvyšší pravdu, že Bůh je přímo pocit Já, ale vám se bude již jednat o dosažení samotných prožitků a ne si něco teoreticky vyjasňovat.

Duchovní hledač si to nemusí uvědomovat, ale on si dává nějakou duchovní námahu, snaží se mentálně řešit Boha (pravdu) a pořád je v takovém postoji, že ta mysl se snaží a namáhá a pokud se podaří, možná přijde nějaký duchovní prožitek, ale ten člověk se nachází v pozici, jakože to je věc nahodilosti, jestli ten prožitek přijde či ne, že o tom prožitku rozhodují nějaké mně neznámé faktory, které jsou mimo můj dosah a ony rozhodnou, jestli a kdy to přijde, někdy medituji dva měsíce a nic a někdy zamedituji lehce a přijdou krásné a příjemné prožitky. Cítí, jakoby v tom byl nějaký prvek nahodilosti. Tak to ale není, tam není žádná nahodilost, mysl musí změnit plně svůj postoj. Kdo ovládá vaši mysl? Naše Já. On nutí naši mysl, aby se zaobírala tím či oním, vším možným, jenom ne Jím. To dělá On. Vy musíte, na základě, že si toto začnete uvědomovat, že On s vámi manipuluje (když se postavíte do role, že jste mysl), tak ta mysl místo toho, aby byla celou tu dobu obětní beránek, se musí zdravě naštvat a postavit se na své vlastní nohy a musí začít Boha šikanovat! Musí Mu začít utahovat řetěz! On je divoch. Je velice temperamentní, je pro každou špatnost, jde do všeho, a ještě do toho tahá mne, mou mysl. Mysl se musí naštvat a říct: Tak dost! Ty si nebudeš dělat, co se Ti zlíbí, ale já ti budu říkat, co a jak a do čeho mne budeš tahat, mne nezajímá nic jiného než si uvědomovat Božskost! To mne zajímá a na ty ostatní věci se vykašli. Jakoby došlo k radikální změně postojů, že doposavad byla mysl manipulovaná Bohem, protože On v rámci toho osobnostního rozvoje nás protáhne vším možným, On se neštítí ničeho, a pokud Mu to bude mysl tolerovat, pojede v tom pořád dál. Mysl se musí naštvat a říct: Tak dost, už dosti dlouhou dobu sis se mnou hrál, a nyní už nechci. teď mne zajímá jen jedna věc, abych prožíval Božskost. A On řekne: No to je fajn, ale Já bych tě chtěl ještě protáhnout tam a tam, ale mysl Mu řekne. Ne. Já už to nedovolím. Protože když naše Já vstoupí do našeho vědomí, je to Jeho zásluha, Jeho akt. Když najednou Bůh od nás odejde, protože si Ho přestaneme uvědomovat, zase je to jeho akt, On jakoby od vás utekl a v okamžiku, kdy jakoby naše mysl zachytí, že Já se stáhlo do pozadí, tak v tu chvíli Ho musíte začít buzerovat: Co si to dovoluješ, že se přede mnou schováváš? **Vaše mysl musí neustále pravé Já znásilňovat!** Pořád Ho usměrňovat a ukázněvat. Mysl musí být v postoji, kdy říká: Proboha, Ty tu nejsi od toho, a bys mne protáhl kdejakou špínou, ale Ty jsi tu od toho, abys mi odhaloval a zajišťoval prožitek Božství. **Naše mysl nesmí být nějaký obětní beránek v procesu duchovního probuzení, ale musí se stát naprosto aktivní činitel a dokonce tak aktivní, že začne kontrolovat a šikanovat i samotného Boha – naše pravé Já!**

Když začnete takto usměrňovat Boha a vaše mysl se bude vzpírat, aby ji protahoval tím či oním, ale bude od Něho očekávat, že jí bude zajišťovat prožitek Božství, štěstí atd., čili že si bude uvědomovat Boží přítomnost, tak co na to řekne Bůh? Jednak do vás zase začne vnášet nějaké impulsy, aby vás něčím protáhnul a bude sledovat, zda to ta naše mysl myslí vážně,

jestli je schopna těmto impulsům vzdorovat. Když zjistí, že to ta mysl myslí vážně, teprve tehdy ji začne brát vážně a začne s ní spolupracovat. Teprve tehdy vám začne odhalovat tu nejtěžší fázi duchovního probuzení, která spočívá v tom, jak říkal Ježíš: ***Kdo se bude snažit zachovat svůj život, ztratí jej a kdo Mi odevzdá svůj život, ten Ho nalezne.*** Jestliže se dostanete do stavu, kdy se vaše mysl ztotožní s Já, čili vaše Já se stane vaší myslí, a ta mysl chce hledat Boha, ale jak chce ona Boha najít, když On se s ní ztotožnil? To znamená, že Ten, kdo má být nalezen, hledá. Jak to může dopadnout? Může Ten, kdo má být nalezen, když něco hledá, něco najít? To nemá řešení. Mysl musí pochopit, že podstatou duchovního probuzení je dosažení tohoto stavu, že je naprosto ostře vnímáno, že Já je Já a mysl je mysl. Když Bůh dosáhl stavu, že Já se rovná mysl, mysl se tisíce a miliony let považovala, že ona je přímo živou bytostí, protože byla sjednoceno se svým Já, které je život. To je to živé v nás, to je Bůh. Mysl sama sebe prožívala, že ona je tou živou skutečností. je něco cennějšího než život? A Bůh jí teď řekne. Tak ty chceš duchovní probuzení, ale víš, co to znamená? Ty musíš toto Já ze sebe vytáhnout a dát Ho od sebe pryč.

Počáteční stav

Stav duchovního probuzení:

Já == mysl

Já \neq mysl.

Ne že budeš s tímto Já sjednocena, tak, jak tomu bylo doposud, ale musíš toto Já ze sebe jakoby vytáhnout a dát Ho pryč, a toto Já bude pro tebe objektem. Mysl musí stav jedna ze sebe vytáhnout, postavit Ho před sebe a dívat se na Něj. To, co jsem předtím považovala, že jsem to přímo Já, musí být objektem mého pozorování. Jak se to prožívá v rámci duše? To máte to samé, jako když máte něco cenného a musíte to od sebe odvrhnout. kdo si bude chtít podržet svůj život, ten ho ztratí. Protože jestliže Já se ztotožním s Bohem, v tu chvíli jsem ztratil Boha. Pokud se ztotožním s myslí, mysl není schopna Boha najít, to je přesně to samé, jako když je pod svícnem největší tma. Mysl Ho musí od sebe odloučit, postavit před sebe a dívat se na Něj. Musí uznat, že nemá svůj vlastní Život. To, co jsem v sobě zažívala jako svůj vlastní život a já jsem si myslela, že to Živé jsem přímo já, to jsi Ty – moje Já. Když vytáhnou své Já a dám ho před sebe, je to, jako kdybych se zbavil svého Života a pokorně uznávám, že Ty jsi Život, Ty jsi Živý, kdežto já jsem jenom Tebou oživovaná a nemám svůj vlastní život, a pokud mám nějaký život, tak jenom díky Tobě. Nechci si nic z Tvého Života přisvojovat, Tvůj Život patří výhradně Tobě.

Z praktického hlediska: **Vaše Já musí být objektem, na který nazírá vaše mysl, jako když stojíte před zrcadlem. Zrcadlo je mysl a Ten, kdo je spatřován, jste Vy – vaše Já. Vaše mysl musí být zrcadlo, ve kterém se zrcadlí vaše Já.**

A ne že to zrcadlo si myslelo, že ono je tou živou bytostí. Zrcadlo musí vnímat, že ono je jenom neživým předmětem, který slouží k tomu, aby se na tom neživém předmětu zjevovala živá Bytost. Neživé zrcadlo je naše mysl a Ten Živý, kdo se tam má zrcadlit, je naše pravé Já. Když si začnete ve svém životě uvědomovat jak zrcadlo, tak své živé Já, položím vám otázku: S kým se budete více identifikovat? Se zrcadlem nebo s tím Živým? S tím Živým.

Když jsem porovnával různé stavy a intenzity prožitku Jáství, někdy jsou silnější a někdy jsou slabší. Když jsem to analyzoval, jak to, že někdy Já prožívám tak silně, že se mi začne zjevovat v hrudi skoro ve fyzické podobě a někdy to je jen takový lehký prožitek Jáství, že jen instinktivně vycituji, že tam je? Bylo to způsobeno tímto: Jestliže jsem část své myslí ztotožnil se svým Já, že jsem dovolil své myslí, a by si ona myslela, že je přímo Já, ten prožitek byl slabý. A jestliže jsem měl tu sílu, že jsem svoji mysl přinutil k tomu, aby si

nedovolila myslet, že toto Já patří jí a že to Já je samostatná skutečnost, která patří Sobě a ona je jenom nástroj, tehdy to byl silný prožitek Boha.

Intenzita prožitku Boha je dána tím, jak úspěšně uděláte separaci ve svém vědomí, že Já je Já a mysl je mysl.

Mysl má základní funkci, aby se naprosto vědomě a ostře dívala na svoje Já.

Kdykoliv se ve svém životě přistihnete a cítíte se jako obyčejný smrtelník, má to jenom jeden jediný důvod, že jste dovolili mysli, aby se dívala na všechno možné, ale současně ignoruje vaše Já – Vás.

Musíte své mysli neustále zdůrazňovat a nutit ji, aby si uvědomila, že tu není od ničeho jiného než aby se dívala na MNE!!!

Mysli, nedívej se ode Mne pryč směrem ven! Otoč se o 180° a dívej se na Mně!

Když to mysl učiní, začnete automaticky prožívat svoji posvátnost, Božskost. Zjistíte, že jste vždycky byli tímto Já, akorát jste si to nemohli uvědomit, protože vaši mysl zajímalo všechno možné, jenom ne Vy sami. Díky tomu jste si nemohli uvědomit, že vaše Já je přímo Bůh a že vaše Já jste přímo Vy.

Mysl má různé úrovně. Člověk hodně pracoval (a pracuje) s myslí, která souvisí s mozkem (vnější část mysli) a která je úzce spjata s fyzickým zrakem. **Bez meditace nelze poznat Boha, jinak to nejde, ale člověk musí umět meditovat.** Když si sednete někdy v klidu doma a zavřete oči, pozorujte, co se děje. I když máte zavřené oči, zjistíte, že se pořád nacházíte v hlavě, ale v hlavě si Boha neuvědomíte. Vaše mentální pozornost se dívá pořád do tohoto psychického prostoru, kdy sleduje tmu v očích. Jako kdyby ta mysl, když oči pořádně nevidí, protože máte stažené víčka, přemýšlí, co kdyby se tam něco objevilo. Mysl chce stále tahat informace z očí. To je ale špatně. Vy musíte tuto část vaší vnější mysli ignorovat, přestat se jí zaobírat. Musíte se zaměřit na tu část vaší mysli, která sídlí v hrudi. Musíte pocitově procítovat hrudní oblast. Pocitem hlavy se již nezaobírejte, ale procitujte pocit v hrudi, oblast, která s hrudí souvisí. Když zjistíte, že to máte pod kontrolou, že nemáte problémy procítovat hrudní oblast, a již jste se v tomto prožitku v hrudi stabilizovali, a nechce vás to vytáhnout zpět do hlavy, v té chvíli si musíte zkontrolovat, že vaše mysl je aktivní, že jste schopni si klást v hrudi otázky a normálně myslet. Kdyby se začaly v hrudní oblasti projevovat lidé pocity, protože tam sídlí srdce, tak ani ty libé pocity by neměly uspat vaši mysl. Když se člověk dostane do sféry libých pocitů, začne mentálně lenivět. Mysl stále musí být k dispozici a musí být akční a musíte ji nutit k tomu, že chcete spatřit živou Bytost. Ona za celý svůj život neviděla živou Bytost. Zatím jste se potkávali s fyzickými formami, a mysleli jste si, že ta fyzická forma je živá Bytost. Ale to je lež, protože pokud je fyzická forma živá Bytost, tak bych potom musel brát takovou formu jako je trojúhelník, kolečko či čtvereček, že to je taky živá Bytost. Lidská mysl byla přivedena tak daleko, že si myslela, že určitý geometrický tvar je živá Bytost. Musíte v prvé řadě oznámit vaši mysl, že zatím v životě neviděla živou bytost. A co by mělo být pro lidskou mysl lákavější nabídka, než možnost se setkat s živou Bytostí? Přece člověk je společenský tvor, ne? Když to řeknete své mysli, ona vám odvětlí: Jak to, že jsem neviděla živou Bytost, vždyť jsem v životě potkala tolik lidí? Ale ty jsi potkala fyzické formy. A fyzická forma není přímo živá Bytost. Ty musíš usilovat o to, abys skutečně spatřila živou Bytost. Když ucítíte, že ve vaší mysli vznikla touha, že jí dělá dobře, alternativa, že by se mohla setkat s živou Bytostí, můžete pokračovat dále.

Tato živá Bytost naprosto reálně existuje a nachází se někde v hrudním prostoru. Mysl se tam začne ještě intenzivněji obracet a dívat se tam, samozřejmě že tam nic nevidí a vy jí musíte říct: Tu živou Bytost v hrudním prostoru nikdy nespatriš, dokud tam neumístíš svůj vlastní pocit Já.

Mysl se může do hrudního prostoru dívat třeba i několik let. A najednou jí začne říkat vnitřní Hlas: Nikdy tam nemůžeš spatřit nějakou živou Bytost, protože tou živou bytostí jsi Ty sám! Pokud tam chceš spatřit živou bytost, musíš na ten podstavec položit Sebe sama.

Ale nepoložíš tam Sebe sama se svým fyzikem, se svými myšlenkami, musíš ze sebe vyloupnout samotný pocit Já a dát Ho tam a musíš zažít stav, že tvůj pocit Já, což jsi přímo Ty sám, sídlí v hrudi, jsi to Ty, který tam sídlí a na tento podstavec – na Mne – někdo kouká a ta, kdo na Mne kouká, je ta část mé mysli, která sídlí a je pocitována v hrudi.

Když toto zažijete, zjistíte, že celou dobu Ten, kdo hledal, byl současně Ten, kdo měl být nalezen. **Nejste hledači, jste Ti, kdo mají být nalezeni.** Vaše mysl hledala Vás. A kdo byl ten, ať nutí vaši mysl, ať hledá blbě, v blbých naukách a na blbých místech, kdo inspiroval vaši mysl k takovému blbému hledání? Byli jste to Vy! Protože jste během toho blbého hledání, které vám ani nic nemohlo přinést, vyvíjeli svoji osobnost. Ale už bylo dost hry kočky s myší. Teď je třeba se snažit přivést svoji mysl k tomu, aby se probudila ze zvláštního snu a musíte jí říct: Holka, co to hledáš, vždyť to jsem Já, koho jsi celou dobu hledala! Já, který jsem ze Sebe udělal hledače. Skutečnost je ale taková, že **Já, sídlící v hrudi, jsem Ten, kdo má být nazírán svojí myslí.** To je celá pointa příběhu.

Teprve tehdy, když přinutíte svoji mysl, aby se na Vás (pocit Já) dívala, teprve tehdy se dostanete na výchozí bod rozvoje své tvořivosti. Teprve tehdy ruku v ruce se svým vlastním Já se začnete učit tvořit.

Tento proces rozvoje vlastní tvořivosti bude probíhat do nekonečna.

Ať si někdo nemyslí, že tím, že člověk (ne Vy), ale jeho mysl, až objeví Vás (a nebavím se, s jakými prožitky je to spojeno, jaká je to radost, blaženost atd., to si musí každý prožít sám nemá smysl to někomu popisovat) a tedy když se mysl setká se svým pravým Já – Bohem, že tím bylo korunováno nějaké dílo, že jsem dosáhl nějaké TOP pozice a že má vymalováno, ale tak to není. Tím jsem se dostal na startovní čáru v procesu maximalizace svých tvůrčích potenciálů.

Moje mysl ruku v ruce se Mnou se bude učit tvořit.

Když pomyslím na to, že kromě toho, že zde jsem nejbližší tabule, a něco vykládám lidem, tak bych si měl uvědomovat, že přesně Ten, kdo poučuje, je i v jejich hrudích, a i kdybych vykládal zajímavé věci, tak ta určitá mysl, která tady někde je v lavici by z toho neměla být šokována a měla by třeba uznat, že se jí to líbí a že to jsou zajímavé informace, ale přesto by ta mysl měla neustále s plnou intenzitou a vážností se kochat z vědomí, že Já sídlím v její hrudi. Mysl, která si uvědomuje přítomnost svého Já v hrudi, tento prožitek musí být pro ni něco tak úžasného, že i když by zde stál u tabule kdokoli a říkal by zde jakkoli krásné věci, nesmí to být pro ni důležitější.

Veškerou Autoritu, veškerou Naději, veškeré Štěstí, musí mysl vnímat jako sídlící v její hrudi. V přítomnosti kohokoliv, i kdyby tu byl samotný Ježíš Kristus, tak nesmí být pro ni větší autoritou než TEN, kdo sídlí v její hrudi.

Jestliže byl Ježíš Kristus Autoritou, tak jenom jedna jediná věc dělala to, abychom Ho považovali za autoritu, že On této Bytosti, která sídlila v jeho hrudi, věnoval pozornost nade vše. On celou dobu sledoval a vnímal Bytost, která sídlila v jeho hrudi.

Někteří slabší jedinci, kteří, když je právě nic neotravuje, sednou si doma a meditují a snaží se tuto vnitřní Bytost vnímat, ale když jsou zase ve světě, nechají se strhnout každou ptákovitou a na tu Bytost zapomínají. Ježíš však této Bytosti věnoval pozornost na prvním místě a za všech okolností. Touto Bytostí není nikdo jiný než to, co každý z nás zažívá jako pocit Já. Tímto pocitem Já jsem Já. Já jsem Já.

Není v tom nic mysteriózního. Je to jenom o tom, najít v sobě sílu zvrátit falešné emoční a myšlenkové stereotypy tohoto typu: Štěstí najdu někde vně. Štěstí najdu pomocí někoho. Je to hloupost. Štěstí najdu jediné v hrudi. Štěstí najdu ne pomocí někoho, ale pomocí Něho. To všechno nejsou živé Bytosti, ale jen formy Někým oživované. Mne nezajímá forma, ale živá Bytost, která je spatřitelná pouze v hrudi. Tato živá Bytost není někdo cizí, ale jsem to přímo Já sám! A kdo jsem Já sám? Já jsem samotným pocitem Já! Je to jenom o tom, abych nedovolil mysli, aby špatně myslela, aby myslela nepravdu. Nezažíváme svoji Božskost, protože mysl si o nás myslí něco, co není pravda.

Až se přinutíte, aby si vaše mysl o Vás myslela to, co ve skutečnosti opravdu jste, v tu chvíli budete zažívat přítomnost Boha – svoji vlastní Božskost.

Duchovní dýchání:

Důležité potom je, že když cítíte Sebe, chcete mít k dispozici partnera a že tím partnerem není nikdo jiný než vaše mysl. Budete přebíhat: Já a moje mysl anebo já jakožto mysl se svým Já. Budete střídát tyto polohy. Jednou se spíše budete cítit, že jste Já, na které někdo zuřivě hledí a že ten nazírající, který tak na vás kouká, že vaše mysl (duše) a někdy zase budete přímo vy, kdo tak zuřivě nazírá a ten Někdo je vaše vlastní Já, čili Vy a že se sami díváte na Sebe, že skrze svoji mysl se díváte na Sebe. Budete Bohem, potom budete duší. A naopak. To je duchovní dýchání – pendlování mezi Duchem a duší. A právě v tomto neustálém kmitání a změně těchto dvou poloh budete nalézat radost. Kdybyste byli jenom Bohem, tak by vám to zevšednělo. A kdybyste byli jenom duší (myslí), taky by vám to zevšednělo. Ale když tyto dvě polohy budete neustále měnit, naleznete v tom pestrost, a to je Život.

Když zde vysvětluji tyto dvě polohy, říkal jsem, že zpočátku se musí mysl postavit na vlastní nohy a z pozice obětního beránka se musí stát někdo, kdo začne šikanovat samotného Boha a už Mu nedovolovat, aby mne protahoval, čím se dá, protože to je takový podnikatel, který by chtěl dělat všechno najednou. A z druhé stránky jsem říkal, že Vy nutíte mysl, aby se dívala na Vás, aby pořád nikde neutíkala. To jakoby zdánlivě bylo protichůdné. Z jedné stránky musí mysl šikanovat Boha a z druhé stránky začne Bůh mysli říkat, aby neblbla a začala se konečně dívat na Něj. To si ale protiřečí jen zdánlivě. Na závěr jsem vám říkal, že budeme přebíhat mezi těmito dvěma polohami: Jednou jsem Duch, který ovlivňuje duši a podruhé jsem duše, která ovlivňuje svého Ducha. To je dýchání. Musíme se naučit žít a fungovat v obou dvou polohách, protože ta určitá poloha – být Duchem, který nemá k dispozici duši, je o ničem a taky mít duši a nemít k dispozici Ducha, je taky o ničem. Oni se vzájemně ovlivňují.

Poznámka:

To není o tom, že to lze dosáhnout za několik let, ale to je dosažitelné i dneska. I dnes večer, když přijдете domů a začnete dělat něco pro ty koláče, tak ty koláče mohou být napečeny dnes večer! To není o nějakých zásluhách. To je jen o tom – najít v sobě tu sílu, abyste svoji mysl přesvědčili, že do puntíku je to přesně tak, jak jsem vám dnes řekl. Musíte přesvědčit mysl, že to, co hledá, jste přímo VY, sídlící ve své hrudi! To je všechno. Pokud není výsledek, je to jenom díky tomu, že jste dovolili své mysli myslet nepravdu, byl to dosavadní způsob myšlení, který vám znemožňoval zažít pravdu o Vás samotných.

Pokud se bavíme o nalézání sebe sama, nebo o čtení horoskopu, musíme mít na zřeteli, že není špatné, když má člověk takové mentální koníčky, jako je třeba astrologie, kdy se někdo snaží porozumět horoskopu, ale vždy jádro věci spočívá o vnitřní práci, o které jsme se nyní bavili. Jestliže si udělám svůj horoskop a čtu si v něm, tak horoskop je už více méně jen potvrzení toho, co jsem objevil v sobě.

Problém nastává u lidí, kteří si oblíbili astrologii a studium astrologie je pro ně daleko důležitější než aby přivedli svoji mysl k poznání toho, kým jsem. Jestliže procházím životem a dějí se určité věci, různým situacím nemusím rozumět, ale vždycky bych měl vysvětlení hledat v sobě. Moje mysl by se měla obracet na Mne v hrudi, ať jí vysvětlím, jaký to všechno má význam. A ne jak někdo hned utíká za tzv. moudrými lidmi, aby jim vysvětlili, co se děje a proč. To nejlepší vysvětlení vám ale může dát vždycky jedině živá Bytost. Tato živá Bytost je jedna a je to ta živá Bytost, která sídlí v hrudi člověka. A až v druhém kroku se můžu snažit hledat vysvětlení pomocí takových prostředků jako je horoskop. Ale stejně zjistíte, že horoskop vám jen potvrdí to, co jste již slyšeli ve svém srdci. Dojde pak k radostnému poznání, když zjistíte, že Bůh a jeho Moudrost je obsažena krásně v nějakém kolečku, které je rozděleno na dvanáct rovnoměrných dílů. Mělo by být pro vás vždycky radostnější čerpat informace od svého Já (ze SRDCE) a horoskop by vám měl přinášet radost, že ta pravda je obsažena všude. Mohou být lidé, kteří stále hledají vysvětlení, kde se dá, včetně horoskopu, ale zapomínají na to nejzákladnější, aby se obraceli ke zdroji svého života. Ani mne nepřekvapuje, když začnu hovořit před astrology o těchto věcech, že jsou z toho nevrlí. Jim se to nelíbí, protože to podle nich nemá s astrologií nic společného.

Astrologie je popis toho, jak Bůh funguje v přírodě a v lidském životě.

Charakteristika astrologických domů (1-6 opakování)

Proč zde vykládám základní principy astrologických domů? Protože v každé astrologické učebnici se můžeme dočíst, že první dům znamená to a to, druhý dům to a to, atd. Chci zde vypíchnout základní význam astrologických domů proto, abychom měli na zřeteli základní věc: Co je účelem našich životů? Setkat se se svým Já. Dnes jsem říkal, že dokud Já nemá dostatečně rozvinutou osobnost, vůbec takovou osobnost nebude inspirovat k hledání Boha. Teprve když Jáství dostatečně rozvine osobnost, kdy cítí, že už je připravena se setkat se svým Já, začne tuto osobnost inspirovat k hledání Boha, kdy duše ani neví, že Bůh je přímo Já.

Když se díváme na horoskop, není to nic jiného než výukový program, který se měla v daném životě lidská osobnost naučit.

Je to o tom, že vy můžete dělat tento rozvoj své osobnosti nevědomky, to znamená, že to bude probíhat s určitou rychlostí, anebo můžete zjistit, že vaše osobnost má konkrétní výukový program, který vidíte na základě svého horoskopu a když tento výukový program vědomě uchopíte, samozřejmě můžete do toho nasměrovat více vědomé energie a tím ten osobnostní rozvoj urychlit.

Nemá smysl se zabývat horoskopem, abych monitoroval, co se mi stane či nestane. Lidé by chtěli vědět svůj osud, ale to, že neznají své vlastní Já, je nechává úplně klidným.

Veškeré prostředky, které máme k dispozici, bychom měli využít k procesu nalezení svého Já, abychom ten proces mohli urychlit. Horoskop je jeden z nich.

Minule jsme si vysvětlovali prvních šest astrologických domů.

První dům:

Řekli jsme si, že první astrologický dům nám říká, že **jsem jedinec, který je představitelem určitých vlastností**. Nestačí jen být a existovat, ale zákonitě, když existuji, jsem představitel určitých zosobněných vlastností. Každá osobnost by měla být nositelem určitých klíčových vlastností. Podle prvního domu si může člověk ujasnit, jaké vlastnosti jakožto jedinec by měl představovat a na základě tohoto poznání by měl vědomě projevovat. Někdo, kdo nezná svůj horoskop, intuitivně cítí, že je jiný než ostatní, a instinktivně projevuje tyto určité odlišné vlastnosti, ale nemusí to projevovat v té nejvyšší míře. Kdežto když znám horoskop, cítím na základě prvního domu, že jsem to vždycky cítil, že takový nějaký jsem. Nyní to budu mít na základě horoskopu potvrzeno, že je to pravda, že tyto určité parametry mi jsou nějak blízké a můžu to tím pádem začít vědomě projevovat a bude to mít tím pádem daleko větší účinnost. První dům hovoří o tom, že jako jedinec jsem zosobněním určitých klíčových vlastností. Když si uvědomím, jakých vlastností a začnu tyto vlastnosti vědomě projevovat, začne ve mně narůstat pocit sebe sama, pocit Já. A nám se jedná o toto Já.

Druhý dům:

Jestliže jsem v jedničce začal existovat a stal jsem se představitelem určitých vlastností, logicky následuje, že **se tento jedinec musí navenek manifestovat určitou tvůrčí činností**. není to tom, jak učí klasická astrologie – peníze a majetek, kdy se astrologové snaží podle druhého domu monitorovat, jak na tom budete finančně, ale druhý dům je o tom, jakou činností bych se měl manifestovat v reálném světě. Kdyby byla společnost ideální, měl by druhý dům ukazovat naše nejvhodnější povolání. Málodky se stane, že na co má člověk vlohy, může projevit i ve své profesi, protože život nás nějak zavane někam, že musíme dělat něco, co nás nebaví. Protože druhý dům souvisí se zemským znamením Býka, znamená to, že bychom se měli k této činnosti samostatně nutit. Na zemi nám nic nespadne samo do klína, ale měli bychom se k této činnosti sami přinucovat.

Třetí dům:

Jestliže se v druhém domě začnete navenek projevovat určitou činností, **následuje poznání, že lidé dělají všechno určitým způsobem a každý to dělá jinak. Třetí dům je o tom, že začínáte vnímat, že existují rozdílné inteligence (Moudrosti)**. Ve zvěrokruhu je jednoduchý rytmus: První krok – Existence určité vlastnosti, druhý krok – dochází k nějaké tvůrčí činnosti, třetí krok – dochází k rozvoji inteligence a potom zase: Kde dochází k rozvoji inteligence, objevuje se nějaká vlastnost, tvořivost, inteligence, a stále se to dokola opakuje. Musíme toto vnímat. Pokud někdo existuje, musí se začít projevovat nějakou činností. Pokud se začnete projevovat činností, dochází k rozvoji inteligence. Dovedete si představit, že byste v životě nic nedělali? Kdybyste nic nedělali, začala by ve vás zakrňovat vaše inteligence.

Rozvoj inteligence je podmíněn pouze tím, že se snažíte něco realizovat. někdo se třeba narodí s určitým talentem. začnete něco dělat a hned první den vám jde práce od ruky. Ale co se bude dít? Když tuto činnost budete dělat po nějakou dobu, najednou vám začne docházet, že tu práci můžete dělat nějak dělat lépe. Zákonitě zde přichází trojka, kdy dochází ke změně inteligence. Klasická astrologie říká, že třetí dům je o školách, masmédiích, o procesu učení se. Je to naše schopnost měnit se ve sféře inteligence.

Čtvrtý dům:

V okamžiku, kdy dosahujete určité inteligence, dochází k tomu, že **na základě své inteligence a na základě toho, že vnímáte, že existují rozdílné inteligence mezi lidmi, vás to nutí se octnout v určitém společenství lidí. Čtvrtý dům nám říká, jaké kvality mají být přítomné, pokud se chcete dobře cítit v rámci určité skupiny v kontaktu s jinými lidmi.**

Pátý dům:

Jestliže se octnete v rámci nějaké skupiny, ať je to manželství, rodina či pracovní kolektiv, zákonitě dochází k tomu, že **si začnete uvědomovat, jaká činnost vás baví. Pátý dům je o našich zálibách, talentech, koníčcích. Každý člověk má od Boha danu nějakou činnost, která ho maximálně naplňuje. Člověk má pocit, že taková činnost je mu šitá přesně na míru. Pátý dům ukazuje, v jaké činnosti budeme mít pocit, že do nás vtéká obrovský příliv energie. Když děláme činnost, která nás baví, máme pocit přílivu energie. když děláme činnost, která nás nebaví, energie vyprchá a jsme unaveni.**

Šestý dům:

Šestý dům nám ukazuje, jakou zde na Zemi máme projevovat Moudrost. Slovo Moudrost, inteligence můžeme nahradit slovem – životní styl. **Šestý dům nám říká, k jakému životnímu tylu bychom měli sami sebe nutit a vědomě se zaměřovat.**

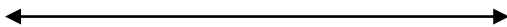
Charakteristika astrologických domů 7-12:

Sedmý dům:

Dle tradiční astrologie je sedmý dům pojímán jakožto manželství a partnerství. Podle sedmého domu se vám astrolog snaží odhadnout a vyčíst, za koho se provdáte a jak se bude odvíjet vaše partnerství. manželství se ale nebude odvíjet, jak mi říká horoskop, ale tak, jak si to udělám já sám. Budu mít takového partnera, jakého si vyberu. Když by mi něj. astrolog řekl, že budu mít podle 7. domu takovou či onakou manželku, tak bych si řekl, že ho naštvu a vezmu si přesně opačného a tím mu dokážu, že to neplatí. Tak je to vlastně je? Sedmý dům není o manželství a partnerství. Sedmý dům je dům protilehlý prvnímu domu, který představuje – to jsem Já, základní individuální rys mé osobnosti a když tyto kvality začnu projevovat, mám pocit, že jsem sám sebou. A jestliže máte pocit, že jste sama sebou, může to vést k takové krajnosti, že může dojít k procesu usnutí na vavřínech. Vy byste mohli začít zakrňovat, stagnovat. To znamená, že každý člověk potřebuje být sám sebou, což je zdravé, ale každý člověk potřebuje vnímat také pocit odlišnosti. Kdyby nebyl pocit odlišnosti, život by byl nudný a jednotvárný. Právě proto každý člověk potřebuje mít ve svém životě možnost, aby zažíval určité kvality, které v něm vyvolávají pocit odlišnosti, něco jiného než jsem já. **Sedmý dům podle znamení a planet ukazuje, co v nás nejintenzivněji vyvolává pocit odlišnosti, jinosti.**

Příklad: Máme osu první a sedmý dům: Jestliže máme první dům ve znamení Kozoroha, základním rysem je samostatná, nezávislá bytost.

1 Kozoroh

7 Rak

Když má někdo Ascendent v Kozorohu, sedmý dům, což je – vyvolávat pocit odlišnosti, je v Raku. Rak je kvalita, která dává skupinový život. Když je někdo samostatný, co v něm vyvolává maximální pocit odlišnosti? Že se musí stát členem určitého stáda a musí se tomu stádu podřizovat. To je pro samostatného člověka to maximálně odlišné. Ale tento člověk právě potřebuje tuto kvalitu v životě zažívat, protože ta v něm vyvolává pocit odlišnosti a co v konečném důsledku vyvolává v člověku pocit odlišnosti? Potřebu se měnit. Když se setkáte s něčím, co je jiné než vy, a dokonce tak jiné, že je to přesný opak vás, tak vás to nějakým způsobem vždycky rozhybe a začnete nějakým způsobem přemýšlet či cítit, že se musíte změnit a vybízí vás to ke změně a vývoji. Sedmý dům není primárně o tom, jakého budete mít partnera, ale která vlastnost, kvalita ve vás vyvolává nejintenzivněji pocit odlišnosti a tím, že vnímáte pocit odlišnosti, zpětným způsobem vás to nutí se nějakým způsobem měnit. **Sedmý dům nám říká, s jakými lidmi bychom měli co nejčastěji vstupovat do vztahů, protože tito lidé v nás vyvolávají pocit jinosti, a díky tomu se nám otvírají možnosti a potřeba nějakým způsobem se měnit, vyvíjet. Každý člověk svým sedmým domem zjišťuje, která kvalita ho urychluje ve svém vývoji.** Zde je vysvětleno, proč se protiklady vždy přitahují. Díky tomu, že můj partner bude přesně opačný, vyvolává ve mně pocit odlišnosti a to mne v konečném důsledku mne přinutí se měnit a vyvíjet.

Osmý dům:

Jestliže je sedmý dům domem, kdy se setkávám s lidmi, kteří představují odlišné kvality ode mne, následuje osmý dům, kdy s některými lidmi se začnu spojovat do nějakých užších vazeb, kdy někteří lidé jsou mi sympatičtí a někteří ne. S těmi sympatickými chci přicházet do úzkých vztahů a na něčem společně pracovat. **Osmička nám ukazuje, jakou činnost bych měl dělat v kontaktu s jinými lidmi. Je to o skupinové činnosti. Jaký druh činnosti jsem schopen realizovat v kontaktu s jinými lidmi.** Jinak řečeno: Když mne někdo pozve na brigádu, zeptám se, co se tam bude dělat. Když mi řeknou, že tam budeme sázet brambory, tak se mi nebude chtít a budu hledat výmluvy, abych tam nemusel jet. A pokud řekne někdo, že se tam budou malovat obrazy, řeknete, že by vás to bavilo, velice ochotně se s těmi lidmi budete chtít setkat a společně na něčem pracovat. Osmý dům nám ukazuje na druh práce, kterou rádi děláte v přítomnosti jiných lidí, v které oblasti nejraději spolupracujete. Klasická astrologie říká, že osmý dům souvisí se smrtí a sexem, čili sex vlastně je určitá spolupráce, která dělá všem dobře.

Devátý dům:

Když se přinutíte a začnete spolupracovat s jinými lidmi, **v devítce začnete objevovat svoji vlastní inteligenci.** V tradiční astrologii se říká, že 9. dům souvisí s náboženstvím a filozofií. Ale když to uchopíme v samotné podstatě, všimněte si, že je zde takový model, že existuje vždy vodní kvalita, která představuje skupinu. Za vodou následuje ohnivá kvalita, což je něco, co se dotýká vaší individuality. Život je zařízen tak, že teprve až se octnete ve skupině, čili musíte žít společně s jinými lidmi, teprve tímto společným soužitím vám pocvakává, o co vám v životě jde. Když jste v nějaké skupině a musíte se tam podřizovat, najednou si začnete uvědomovat, že chcete vlastně něco úplně jiného, začnete odhalovat, kým skutečně jste. To vám umožní život v kolektivu. Když jste se ve čtvrtém domě octli v nějaké rodině, v pátém domě jste zjistili, která činnost vás baví. V Osmém domě jste se octli v nějakém kolektivu a začali jste společně pracovat a díky této společné práci vám došlo, v čem spočívá vaše inteligence. Když použijeme termíny – inteligence, moudrost, většina lidí si představí pod pojmem inteligence, že má někdo sečteno x knih a že vystupoval x škol, ale

to není pravda. Intelligence a moudrost je přirozená součást našich životů. Intelligence (moudrost) je, že fungujete v životě určitým způsobem. To, že máte určitý životní styl je přesně to samé, že máte určitou inteligenci. Je to jedno a to samé. Může být jedna práce, kdy deset lidí dělá tutéž práci. Každý ji ale dělá trošičku jinak. A proč ji dělá jinak? Protože každý má jinou inteligenci. Způsob, jakým někdo něco dělá, je jeho intelligence. Tím, že v osmém domě jste součástí nějakého celku, který na něčem pracuje, v rámci skupinové práci zjistíte, že vám bytostně odpovídá určitý životní styl. A to je vaše náboženství a filozofie, které odpovídá vaší individualitě.

Desátý dům:

Desátý dům nám říká, že jestliže v devátém domě jste přišli na to, jaká je vaše intelligence a jaký životní styl je vám šitý na míru, zákonitě přichází to, že podle toho životního stylu, se kterým jste se ztotožnili či který vám vyhovuje, začnete navenek v této pozemské realitě projevovat určité kvality. Jestliže má někdo určitý životní styl, se kterým se ztotožnil, tak si vybuduje domeček někde na samotě. Někdo má zase jiný styl, tak bude bydlet ve městě. Podle toho, s jakým životním stupek jsem ztotožnění, na základě toho začnete ve hmotě projevovat určité parametry. Klasická astrologie říká, že desátý dům představuje kariéru, zaměstnání, profesi. **Desátý dům nám říká, jaké kvality či co byste se měli snažit projevit ve svém pozemském životě.** Jestliže začnete navenek něco budovat, přichází jedenáctý dům:

Jedenáctý dům:

Jedenáctka nám říká, že začnete vnímat, že existují rozdílné tvůrčí činnosti. Pátý dům je činnost, která odpovídá vaší povaze. Je to váš tvůrčí talent. Protilehlý dům nám ukazuje, že existují rozdílné práce, činnosti, že si uvědomujete, jaké činnosti jsou přesně odlišné od toho, jaký je váš tvůrčí talent. **Jedenáctý dům nám říká, s jakými lidmi bychom se měli setkávat, co se týká jejich profese. Jedenáctý dům vám ukazuje, kteří lidé vás přitahují, co se týče jejich pracovních činností.** Jestliže se budete dostávat do kontaktu s lidmi, kteří dělají určité činnosti, bude to mít zpětný dopad na vás, kdy se začnete vyvíjet ve vaší schopnosti tvořit a váš tvůrčí talent se začne měnit a vy se tak budete více rozvíjet. Sedmička vám říká, s jakými lidmi byste se měli setkávat, co se týče kvality, kterou ti lidé představují. Kdežto jedenáctka vám říká, s jakými lidmi byste se měli setkávat, s jakými lidmi byste se měli setkávat, co se týče jejich činnosti.

Dvanáctý dům:

Jestliže jedenáctý dům vám umožňuje se setkávat s lidmi, kteří něco dělají a každý to dělá jinak, než to chcete dělat vy, zákonitě někteří lidé, podle toho, co dělají, vám nejsou či jsou sympatičtí a to vás přinutí s těmi sympatickými vytvořit skupinu, v rámci které projevujete nějakou společnou inteligenci, kdy celá skupina vede určitý životní styl. **Dvanáctka je o skupinovém životním stylu. Když bych vás chtěl dostat do nějaké rodiny, a chtěl bych, abyste se v té skupině cítila dobře, tak podle dvanáctého domu bych měl zjistit, jaký životní styl by ta skupina měla vést, a byste se v této skupině cítila dobře.** Pokud ta skupina povede nějaký životní styl, který je v rozporu s tím, co vám říká váš dvanáctý dům, nebudete se cítit v takové skupině dobře a budete chtít z ní odejít.

Je důležité znát ten základní princip. Tradiční astrologie říká, že dvanáctý dům je víra a náboženství mimo jiné. Nebo to jsou věznice a nemocnice. Co mají společného církev, nemocnice, věznice, armáda? Jsou to místa, kde je shromážděno více lidí a všichni musí dodržovat stejný způsob fungování. Jsou tam dána pravidla hry, které musí všichni dodržovat a tedy musí vést určitý skupinový životní styl. Pokud někdo bude mít tzv. poškozený dvanáctý dům, pak takový člověk, pokud se octne v rámci nějaké skupiny, může mít problém s tím, že není schopen dodržovat nějaká pravidla hry, které platí pro celou skupinu. Takový

člověk se pak opravdu může octnout ve věznici, protože není schopen dodržovat pravidla hry. Co je to zákonodárství? Naši zákonodárci vydali určité zákony, které platí pro všechny. Pro obyvatele České republiky platí určitá pravidla a tedy určitý životní styl, který musí všichni dodržovat. Pokud ho někdo nebude dodržovat, může být potrestán. Dvanáctka je skupinová moudrost neboli skupinový životní styl.

Závěrem: Život ve svém tvůrčím procesu používá těchto dvanáct kvalit a každý člověk se má rozvíjet v těchto dvanácti kvalitách.